

Arrest

nr. 190 510 van 8 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 3 augustus 2017 en van de beslissing tot nietigverklaring van het visum van diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 augustus 2017 om 14 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MBOUMENE, die loco advocaat B.I. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Congolese nationaliteit, kwam op 3 augustus 2017 aan op de luchthaven van Brussel-Nationaal, vanuit Kinshasa (SN 358).

De terugkeer naar Kinshasa was voorzien op 22 augustus 2017.

Zij was houder van een geldig DCR-paspoort en van een visum nr. 011848642 van het type C, afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa, geldig van 2 augustus 2017 tot 7 september 2017 voor een duur van 21 dagen met het oog op toerisme.

Na een verhoor door de grenspolitie, nam de verwerende partij op 3 augustus 2017 een beslissing tot teruggedrijving om reden dat de verzoekende partij niet kan staven dat zij zich bevindt in de voorwaarden van de afgifte van haar visum en niet kan aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot nietigverklaring van het visum genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

1. Taal van de rechtspleging

Waar de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, 737). Met andere woorden moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 augustus 2017 houdende de teruggedrijving van de verzoekende partij en houdende de nietigverklaring van het visum, door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2,1°, 2° en 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 34,4 van de Visumcode. Tevens voert zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt dat zij in het bezit was van een geldig paspoort en geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade te Kinshasa en dit nadat haar documenten zorgvuldig werden onderzocht. Ze stipt aan dat noch de geldigheid van haar paspoort, noch de geldigheid van haar visum in vraag werden gesteld. Ze is van oordeel dat het niet aan de grenscontrole toekomt om een tweede onderzoek te voeren aangaande de voorwaarden voor de afgifte van een visum. Ze betoogt dat geen enkele wettelijke bepaling dit voorziet. Ze verwijst naar artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze bepaling samen dient te worden gelezen met artikel 2 van dezelfde wet. Ze vervolgt dat geen enkele wettelijke bepaling, noch nationaal of internationaal, voorziet dat men ter gelegenheid van een toeristische reis beschikt over folders, brochures, affiches en toeristische gidsen. Door dit te eisen wordt volgens haar een voorwaarde aan de wet toegevoegd. Verder betoogt ze dat ze duidelijk heeft geantwoord dat ze een toeristische reis ondernam en dat ze melding heeft gemaakt van een bezoek aan het Atomium en aan het aquarium van Brussel. Vervolgens maakte ze brochures over aangaande de overige te bezoeken plaatsen. Ze stipt aan dat in zoverre zou betwist worden dat ze deze brochures heeft neergelegd, deze zeker te vinden zijn in het dossier van de ambassade. Ze stipt nog aan dat de desbetreffende brochures 2 pagina's bevatten en melding maken van 7 te bezoeken plaatsen. Vervolgens stelt ze dat ze eveneens een hotelreservatie heeft voorgelegd waarbij reeds twee dagen betaald waren, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij. Op de vraag naar de middelen van bestaan liet ze zien in het bezit te zijn van 590 euro en 200 dollar en een geldige Visa-kaart. In zoverre haar verweten wordt geen familie of vrienden te hebben in België, betoogt ze dat dit niet vereist is om een toeristische reis te ondernemen. Bijna alle hotels werken samen met toeristische vennootschappen. Het volstaat om deze te bellen. Aldus is ze van oordeel dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn. Voorts betoogt ze dat uit de Visumcode niet volgt dat het visum automatisch dient vernietigd te worden. De tegenpartij heeft op geen enkele wijze aangetoond dat de voorwaarden voor de afgifte van een visum niet werden vervuld. Aldus meent ze dat artikel 34,4 van de visumcode werd geschonden.

Artikel 2, 1°, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

In casu werd immers, voornoemd visum ingetrokken bij beslissing van 3 augustus 2017, en dit om reden dat de verzoeken de partij niet in staat is haar reisdoel aan te tonen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart naar België te komen wegens toeristische redenen, doch niet op de hoogte is van haar toeristische planning. De verzoekende partij kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden vermeld op de planning. Evenmin kan verzoekende partij toelichting geven nopens haar activiteiten tijdens haar voorgehouden verblijf van 20 dagen.

De verzoekende partij kan derhalve geen gewag maken van een ‘geldig visum’.

De verzoekende partij beroept zich in een tweede onderdeel verder op art. 3, 3° van de Vreemdelingenwet, en stelt dat zij voldoende documentatie heeft voorgelegd over haar bezoek aan Brussel. Aldus is ze van oordeel dat er onterecht werd besloten tot de intrekking van het visum en tot haar terugdrijving.

Art. 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

In casu werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar reisdoel en reisomstandigheden niet konden staven.

De verzoekende partij haalt aan dat zij naar België komt vanwege toeristische redenen, waarbij zij een hotelreservatie en een toeristische planning voorlegt.

Zoals aangegeven in de bestreden beslissingen is de verzoekende partij niet op de hoogte van de toeristische planning en kan zij, behoudens het aquarium van Brussel, geen enkele toeristische trekpleister van de planning benoemen. Anders dan wat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting poogt voor te houden werd aan de verzoekende partij niet gevraagd om alle toeristische trekpleisters uitgebreid te beschrijven. Er werd enkel gevraagd wat zij wenste te bezoeken. Evenmin kan de verzoekende partij een toelichting geven nopens haar activiteiten tijdens haar verblijf van 20 dagen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de toeristische planning die de verzoekende partij aanbrengt hoogstens 7 dagen in beslag neemt en dan nog wel ruim gerekend aangezien er verschillende activiteiten in Brussel voorzien zijn die allicht samengenomen dienen te worden. Wat de verzoekende partij de overige dagen wenst te doen blijft een raadsel. Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting vermeldt dat de verzoekende partij pas getrouwd is en dat haar echtgenote zwanger is en dat zij naast toerisme ook voor ogen had een uitrusting aan te kopen voor de baby, merkt de Raad vooreerst op dat de advocaat van de verzoekende partij noch een huwelijksakte, noch een zwangerschapsattest neerlegt ter staving van de voormelde bewering. Er worden enkel twee foto's voorgelegd van een huwelijk waarbij dient te worden opgemerkt dat de mannelijke persoon op de foto geen vergelijkingen vertoont met de recente foto van de verzoekende partij die zich in het administratief dossier bevindt en die door de grenspolitie werd getrokken bij zijn aankomst. Bovendien verklaarde de verzoekende partij naar aanleiding van haar visumaanvraag dat ze niet gehuwd is (célibataire). Verder brengt de verzoekende partij geen enkele verklaring bij van het feit dat ze nooit heeft meegedeeld aan de grenspolitie dat ze naast toerisme ook naar België kwam om een babyuitzet aan te schaffen. De loutere beweringen van de advocaat ter terechtzitting doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij welke steun vinden in het verhoorverslag van de grenspolitie.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om in die omstandigheden te beslissen dat de verzoekende partij dient te worden teruggedreven. Dit wordt uitdrukkelijk zo door de Vreemdelingenwet voorzien in haar artikel 3, 3°.

De verzoekende partij meent verder dat het haar niet kan worden verweten dat zij geen informatie kon geven over haar reisdoel, nu geen enkele bepaling voorziet dat zij dergelijke informatie moet kunnen mededelen bij haar aankomst in het Rijk.

De verzoekende partij kan niet ernstig stellen dat zij niet in staat moet zijn om haar reisdoel aan te tonen wanneer zij de Schengenruimte binnenkomt.

Dergelijke verplichting bestaat wel degelijk en blijkt onder meer uit een samenlezing van de volgende artikelen:

Artikel 32, 1°, a) ii) van de Visumcode:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;”

Art. 34, § 2 Visumcode:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld”

Art. 3, 3° Vreemdelingenwet:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar artikel 34.1. van de Visumcode en stelt dat er *in casu* geen sprake is van fraude, gaat hij eraan voorbij dat artikel 34.1 betrekking heeft op de nietigverklaring van het visum terwijl er *in casu* geen sprake is van een nietigverklaring doch wel van een intrekking van het visum in toepassing van artikel 34.2 van de Visumcode. Het betoog van de verzoekende partij faalt in feite en in rechte. Bovendien probeert de advocaat van de verzoekende partij op deze wijze een nieuwe wending te geven aan het middel, hetgeen onontvankelijk is.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en naar de feitelijke gegevens, met name dat de verzoekende partij in het bezit is van een visum afgeleverd door de Belgische ambassade in Kinshasa voor toerisme doch niet kan aantonen dat zij zich bevindt in de voorwaarden van de afgifte van het visum en niet kan aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. Hierbij wordt verduidelijkt dat de betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen en in dit verband een hotelreservatie en een toeristische planning neerlegt, maar dat hij niet op de hoogte is van de inhoud van die planning, geen toeristische trekpleisters kent, geen bezienswaardigheden kan vermelden uit die planning of in België in het algemeen en dat hij geen toelichting kan geven betreffende zijn activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 20 dagen in België. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die de verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De verzoekende partij bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het betoog van de advocaat van de verzoekende partij dat zij zelf niets begrijpt van de bestreden beslissingen en dat het de advocaat is die de bestreden beslissingen heeft bekritiseerd, kan niet worden gevolgd. Haar advocaat heeft haar de bestreden beslissingen kunnen toelichten alvorens een beroep in te stellen, zodat zij nu niet kan voorhouden de bestreden beslissingen niet te begrijpen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op

grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de motieven van de bestreden beslissingen strijdig zijn met de elementen van het dossier, laat de Raad gelden dat uit de bovenvermelde bespreking van de kritiek van de verzoekende partij reeds gebleken is dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris te oordelen dat de verzoekende partij niet kan aantonen wat het doel van haar voorgenomen verblijf is en haar verblijfsomstandigheden niet kan staven.

De beschouwingen van de verzoekende partij doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij in een vierde onderdeel kritiek uit tegen de beslissing van de vasthouding, merkt de Raad op dat deze kritiek niet gericht is op de bestreden beslissingen. De kritiek van de verzoekende partij is het kader van de huidige vordering niet dienstig.

Tevens haalt verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op grond van art. 34, § 4 van de Visumcode niet verplicht is tot intrekking van het visum.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet verplicht was over te gaan tot intrekking op grond van art. 34, § 4 van de Visumcode, verhindert niet dat de gemachtigde over de mogelijkheid beschikte om het visum in te trekken. Deze keuze kan niet aan de verwerende partij worden verweten.

De verzoekende partij maakt met haar weinig concrete kritiek *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zouden zijn genomen.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J.CAMU